



KERK-KRANT

GELOOFGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 13

Extra editie 13 ivm coronacrisis

7 juni 2020

Feest van de H. Drie-eenheid

We kunnen nog niet samenkomen,
maar ons wel verbonden voelen met de drie-ene God
en met elkaar.

We maken vandaag het kruisteken bewuster:

In naam van de Vader,
die ons het leven geeft.

In naam van de Zoon,
die zijn leven met ons deelt.

In naam van de heilige Geest,
die ons hart verwarmt en sterk maakt

om in navolging van Jezus te doen wat God van ons vraagt.

Zo wil God ons zegenen:

in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren:

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Feest van de H. Drie-eenheid

Eerste lezing: Ex. 34,4b-6.8-9

De eerste lezing wijst ons op eenheid en verscheidenheid in God.

In de ochtend besteeg Mozes in alle vroegte de Sinaï, zoals Jahwe hem bevolen had. De twee stenen platen nam hij mee. Jahwe daalde neer in een wolk, kwam bij hem staan en riep de naam Jahwe uit. Jahwe ging hem voorbij en riep: 'Jahwe! Jahwe is een barmhartige en medelijdende God, lankmoedig, groot in liefde en trouw. Onmiddellijk viel Mozes op zijn knieën en boog zich neer. Toen sprak hij: 'Och Heer, wees zo goed en trek met ons mee. Dit volk is wel halsstarrig maar vergeef toch onze misdaden en zonden, en beschouw ons als uw eigen bezit.'
(bron: rkbijbel.nl)

Vraag: Trekt God ook met jou mee in je leven? Of trek jij met God mee?

Evangelie: Joh. 3,16-18

God zendt zijn Zoon naar de wereld als daad van uiterste liefde voor de mensen.

Jezus zei tegen Nicodemus: 'Zo zeer immers heeft God de wereld liefgehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat al wie in Hem gelooft niet verloren zal gaan, maar eeuwig leven zal hebben. God heeft zijn Zoon niet naar de wereld gezonden om de wereld te oordelen, maar opdat de wereld door Hem zou worden gered. Wie in Hem gelooft, wordt niet geoordeeld, maar wie niet gelooft, is al veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de Naam van de eniggeboren zoon van God.

(bron: rkbijbel.nl)

Vraag: Wat houdt "geloven in God" voor u in?

*Het zijn slechte tijden!
Het zijn moeilijke tijden!
Dat zeggen de mensen tenminste.
laten we liever goed leven,
dan worden de tijden vanzelf goed.*

*Wij zijn de tijden.
Zoals wij zijn, zo zijn de tijden. Augustinus*

Overweging

Goede mensen,

'Waar kan ik God vinden?', vroeg iemand vertwijfeld. 'Ik heb overal gezocht. Ik zocht God hoog boven de wolken. Maar daar vond ik hem niet. Ik zocht God in het diepste van de aarde, ook daar vond ik God niet. Ik zocht God in het kleinste levende wezens op aarde. Ook daar vond ik God niet. Ik zocht God in het grootste levende wezens op aarde en ook daarin vond ik God niet.'

Waar kan ik God vinden?', vroeg de man vertwijfeld aan een rabbi. En de rabbi gaf als antwoord: 'Om God te vinden hoef je niet ver te zoeken. Hij laat zich vinden in een medemens waarvan je houdt'.

Is liefde de sleutel om God te vinden? Liefde voor een medemens is, voor mij, dié sleutel. En die sleutel "liefde voor een medemens" hebben we niet altijd bij ons. En daarom is God soms onvindbaar voor ons. Dat is niet alleen vandaag zo, maar dat is altijd zo geweest. God komt slechts aan het licht waar mensen om elkaar begaan zijn. Waar de liefde van mensen voor elkaar verdwijnt, is God onvindbaar

Dit hebben we gehoord in de eerste lezing. Mozes heeft het volk uit Egypte, het slavenhuis, de onvrijheid uitgeleid. Het volk is nog geen dag in vrijheid in de woestijn of ze beginnen te morren tegen Mozes. 'Waarom moeten we hier in de woestijn honger lijden? Waarom kunnen we in de woestijn onze doden niet begraven?' Nog maar net bevrijd uit onderdrukking, door de bevrijdende God of het volk moppert op Mozes en tegelijk ook op God. Het volk stuurt Mozes de berg op. En Mozes, de eeuwige pendelaar tussen God en het volk, gaat. Hij gaat de berg op waar God aan Mozes verschijnt in een wolk. Een goed beeld. Want waar de relatie tot God verstoord is, wordt God aan onze ogen onttrokken. En dan laat God een wolk van vragen achter.

Ik kan zelf wel leven met een verborgen God. Maar mensen die door hun gezondheid in de steek worden gelaten, nooit eens geluk hebben, tegenslag op tegenslag moeten verduren, schreeuwen het nu uit: 'Waar is die God nu, waarom doet hij niets, waarom laat Hij dit allemaal gebeuren?'

Met ditzelfde ellendige gevoel zat Mozes en heel het volk midden in de woestijn: dor en droog is het leven en uitzichtloos. Ze willen niet meer terug, verlangen wel naar het verleden, maar kunnen ook niet verder. En in die ellende zegt God tegen Mozes: 'Ik ben een God die met je meelijdt, Ik ben barmhartig en rijk aan liefde en trouw'.

Dat roept God Mozes toe in het voorbijgaan of nadat Hij hem voorbijgegaan is. Mozes zag de achterkant van God, zo lezen we; pas als Hij voorbij is gegaan, pas achteraf laat God zich horen en zien.

Je kunt levenslang dubben en studeren over de vraag: Waar en wie is God en blijven vragen: 'Hoe is uw naam, waar zijt Gij te vinden?'

Als Mozes bij het brandende braambos dat aan God vraagt, is Gods antwoord: 'Mijn naam is: Ik zal er zijn'. Toekomstige tijd. Met andere woorden wie God is, wordt zichtbaar nadat we gedaan hebben wat we moesten doen. Als we terugkijken op een stuk van ons leven, dan pas zien we iets van God, wie Hij was.

Mozes kreeg de opdracht ga mijn volk bevrijden uit Egypte. En achteraf, na veel ellende en ontberingen, na heel veel twijfels en soms aan de wanhoop ten prooi, pas achteraf kan Mozes zeggen en belijden: Hij heeft zijn naam eer aan gedaan 'Ik zal er zijn', trok met ons mee.

Pas achteraf ook zeiden de leerlingen van Jezus: 'Ja werkelijk, Hij was de zoon van God'.

In God geloven is eigenlijk altijd geweest: in het donker vertrekken en pas gaandeweg een en ander zien oplichten. Zo is het ook in de mensengeschiedenis, een beetje licht gaan worden toen die verre God, mens werd in Jezus. En Jezus, de Zoon van zijn Vader, komt aan het licht daar waar in zijn Geest wordt geleefd. Vader, Zoon en Heilige Geest, de Drie-eenheid, drie namen voor hetzelfde mysterie... een wolk met soms hier en daar een randje licht.

Toen de Vlaamse theoloog Edward Schillebeeckx (1914-2009) werd gevraagd naar zijn Godsbeeld, vertelde hij het volgende verhaal.

Een jongentje kwam, toen het al donker was, te laat thuis van zijn spel in de tuin. De vader mopperde, maar het jongentje vertelde dat hij een olifant had gezien in het schemerdonker tussen de bomen. 'Onzin', zei de vader, 'in ons land wonen geen olifanten en ze huizen zeker niet in onze tuin. Je komt slaap tekort, naar boven dus, ik kom je dadelijk onderstoppen'. Toen hij dat even later deed, vroeg hij aan het ventje of hij al gebeden had en God ook verteld had over de olifant. 'Ja', zei het jongentje. 'En ... wat zei God?', vroeg de vader. 'Hij zei', vertelde de kleine jongen, 'dat Hij de olifant ook gezien had ...'. 'Met zo'n godsbeeld ben ik ook opgegroeid', zei de professor. De barmhartige en meelevende God van Mozes, groot in liefde en trouw.

Dat beeld van God hebben kinderen soms voordat het harde leven begint en je treft het aan bij oude en door het leven wijs geworden mensen. Daartussen in blijft het behelpen ... een wolk, een mysterie

René Hornikx

LEKENPRAAT XLII

In de afgelopen maand zijn er nogal wat herdenkingen geweest naar aanleiding van het einde van de Tweede Wereldoorlog, nu 75 jaar geleden. Daarbij kwamen we op diverse plaatsen vergelijkingen tegen van die oorlogstijd met de huidige vrijheidsbeperking in verband met het coronavirus. Als naoorlogse baby-boomer kan ik niet uit eigen ervaring over die tijd spreken en moet ik voorzichtig zijn in mijn oordeel. Maar met alles wat ik van ouderen heb gehoord, wat ik over die oorlogstijd heb gelezen en met mijn gezond verstand, kan ik niet anders concluderen dan dat die vergelijking helemaal mank gaat. Want hoe vervelend de beperkingen thans ook zijn, er is nu in ons land absoluut geen sprake van oorlogsgeweld, honger, verraad, dreiging van allerlei aard, dagelijkse schending van mensenrechten et cetera.

Waar ik wel uit eigen ervaring over kan spreken omdat mijn jeugd zich afspeelde in de jaren vijftig, is de totale verandering van opvattingen in onze maatschappij over belangrijke zaken waar ruim een halve eeuw later honderdtachtig graden anders naar gekeken wordt.

“Het is geen man die niet roken kan” was de populaire slogan die ons verleidde tot het zo snel mogelijk verslaafd raken aan tabak. Als scholier begon je eraan, in het leger verschaftte de overheid je als dienstplichtige gratis sigaretten en er was geen receptie of feestje denkbaar waar niet alle soorten rookwaar aan dames en heren werden aangeboden.

Geheel in tegenstelling tot die overal aanwezige reclame en overdaad was er ook een groot taboe waar de maatschappij compleet over zweeg. Dat was onze seksualiteit. Mocht je er toch ooit iets over horen dan was het uiterst negatief. Seks hoorde thuis, als noodzakelijk kwaad, in het huwelijk en er was hel en verdoemenis voor wie daar anders tegen aan wilde kijken. Hoe hoopvol is het dan voor ons om te constateren dat we sinds die tijd qua opvattingen op beide terreinen enorme vooruitgang hebben geboekt.

Het “noodzakelijk kwaad” blijkt uitermate gezond te zijn en bij te dragen aan het menselijk geluk. En dat andere, verre van gratis genotmiddel, dat leidt tot een meestal dodelijke verslaving, is inmiddels geworden tot iets wat de maatschappij niet langer als normaal wenst te beschouwen en wat dan ook terecht in een kwade reuk – pun intended – is komen te staan.

Hoopgevend. En hoop is wat we in deze bizarre tijden goed kunnen gebruiken. In de eerste plaats natuurlijk onze hoop om gevrijwaard te blijven van het virus dat de wereld in zijn greep houdt en om het zo snel mogelijk te zien verdwijnen.

Maar ook en vooral de hoop dat deze moeilijke tijd die ons uitnodigt tot bezinning een drastische verandering in ons denken, doen en laten te weeg gaat brengen. We beschikken nu immers over voldoende tijd en ruimte om het besef te laten doordringen hoe kwetsbaar wij mensen zijn en hoe afhankelijk van anderen. Hoeveel vreugde initiatieven voor hulp aan en solidariteit met medemensen kunnen bezorgen aan helper en geholpene.

Maar tegelijkertijd zien we toch ook hoe onze maatschappij is ontmenselijkt door de technische vooruitgang, neoliberalisme, marktwerking en de zucht naar meer en meer groei, die geen bovengrens meer kent. Fraaie kreten over duurzaamheid en respect voor moeder aarde kunnen niet verhullen dat geld en de daaruit voortvloeiende macht de dienst uitmaken en dat wie niet mee kan in de ratrace vroeg of laat tot verschoppeling wordt gemaakt. Of op de oude dag niet meer voor vol wordt aangezien in onze prestatie-maatschappij. Waar succes, status en hang naar luxe heersen. In onze wereld waar 80 procent van de rijkdom in handen is van 20 procent – inclusief onszelf – van de bevolking. Zodat de overige 80 procent van de wereldbevolking het moet doen met de resterende 20 procent van wat de aarde te bieden heeft.

Hoe mooi zou het zijn als we de komende halve eeuw weer een honderdtachtig graden omslag in denken tot stand zouden kunnen brengen zoals hierboven beschreven. Zodat we gaan zien dat alles eigenlijk draait om familie, de medemens, zorg voor de ander en een menselijk bestaan voor eenieder. Zonder dadelijk weer meteen te vervallen in het oude patroon van het materialisme, het streven naar meer en meer luxe. Waarom een grotere en snellere auto, een tweede vakantie, cruise of stedentrip? Als we echt iets willen doen aan de steeds groter wordende kloof tussen rijk en arm zullen we daar met z'n allen iets voor over moeten hebben. Makkelijk gezegd, moeilijk te realiseren. Want ik weet niet hoe het u vergaat, maar voor mezelf sprekend vind ik het best lastig om afstand te doen van eenmaal verworven bezit en comfort. Een geweten sussende geldelijke bijdrage aan een goed doel, okay. Maar dan weer gauw over tot de orde van de dag. Dat is niet de manier waarop een (christen) mens de wereld echt veel zal kunnen verbeteren. Dus als we de kloof binnen een paar decennia iets kleiner willen maken zullen we over de hang naar meer luxe net zo anders moeten gaan denken als over tabak. En derhalve dit verlangen gaan beschouwen als iets verkeerd oftewel het nieuwe taboe. Zodat onze kleinkinderen straks wonen in een land zonder miljonairs én zonder voedselbanken. Het lijkt onmogelijk maar opvattingen kunnen drastisch veranderen binnen een mensenleven zoals ons is gebleken. Hoop doet leven. Dus wie weet....

Gert Dirksen

Eén woord kan veel betekenen

In de boetepsalm 51,17 bidt David: 'Heer, geef me kracht om te spreken. Dan zal ik overal over u vertellen'. Het woord van God heeft de chaos in het leven van koning David veranderd in leefbare verhoudingen met zichzelf, anderen en God. Er kwam vrede in zijn leven, nieuwe hoop en perspectief op een leven door Gods woord geleid.

Koning David

Enkele jaren geleden schreef ik een boek met als titel: 'Eén woord is mij genoeg!' Ik herinner me een reactie op deze titel: 'Hoe kun je de relativiteitstheorie van Einstein uitleggen met slechts één woord, absurd.' Dat laatste woordje "absurd" is voldoende. Bij die boektitel ging het niet om een rationele denkoefening, maar om een uiting van geraakt zijn of aangeraakt worden. Over de geboorte van zijn dochtertje zei een vader; 'wonderlijk'. Toen een jonge vrouw uit de filmzaal kwam gaf ze als antwoord op de vraag hoe ze de film had gevonden slechts een woord: 'fantastisch'. Soms hebben je aan één woord voldoende. En dat gebeurt op het moment dat een gebeurtenis afdalt tot in het diepste van onze ziel. Zo'n gebeurtenis gaat dan onder je huid zitten, laat je niet meer los. Een gebeurtenis die je zo raakt dat je hiervan even, letterlijk ondersteboven bent. Zo hoorde ik Matthijs van Nieuwkerk over het boek "Klein leven" in DWDD zeggen: 'Dit boek verandert je leven'. Ik heb dit boek gelezen en hij had gelijk.

Een woord kan voldoende zijn om een mens weer nieuwe hoop te geven op een zinvol leven. Ik zag eens een jongen die zijn geliefde verraste met de vraag: 'Wil je met me trouwen?' Haar antwoord bestond uit slecht twee letters, een klein woordje "ja". Dat kleine woordje veranderde haar leven.

In verschillende lezingen in de vieringen van juni en juli 2020 wordt gesproken over het Koninkrijk van God. In de vorm van gelijkenissen vertelt Jezus over deze Nieuwe Wereld van God. Maar hoe Jezus ook zijn best doet, het dringt niet (snel) tot de leerlingen door. Dit wordt zeker vertraagd door het feit dat Jezus duidelijk maakt dat kiezen voor Gods koninkrijk een keuze inhoudt. De keuze houdt in dat je lijden op je neemt, dat je moet lijden en tegelijk de belofte dat God je bij staat, je nabij is. Jezus maakt duidelijk dat hij hen geneest van egoïsme en alleen denken aan eigen hachje. Wie niet alleen denk aan eigen gewin hoort bij een gemeenschap, wordt hierin opgenomen, is nooit meer alleen. Jezus wil de dodelijke omsingeling van de eenzaamheid die ieder mens bedreigt, doorbreken. Want in gemeenschap ben je nooit alleen, is er altijd hoop op leven en zorg als die nodig is. Uit de lezingen klinkt de roep: 'laat je leiden door het Woord van God'. En ja, van veel zout in de mond krijg je dorst, van veel pijn, verdriet en angst hunker je naar verzachting en genezing, naar één woord dat hoop geeft om de

chaos in je leven te keren tot zinsverband. Bij dit laatste woord moest ik denken aan het gedicht van Patrice Koyo: Wie alleen loopt raakt de weg kwijt

Wie alleen loopt raakt de weg kwijt,
Alleen uit de gemeenschap
komt de wijsheid.
Een hand kan geen touw
om een bundel knopen.

Wie alleen loopt, raakt de weg kwijt.
Wie dan valt, heeft niemand
om haar te helpen.
Wie alleen loopt,
gaat gebukt onder haar last.
Niemand deelt haar vreugde,
niemand haar verdriet.

Wie alleen loopt, raakt de weg kwijt,
ze heeft maar twee voeten,
ze heeft maar twee armen,
ze heeft maar twee ogen.

Maar in de gemeenschap
heeft ieder duizend handen,
heeft ieder duizend voeten,
loopt niemand ooit alleen.

In de tijd dat het Covid-19 virus heerst, wordt wat Patrice Koyo dicht, werkelijkheid: "prachtig".

René Hornikx

Jubileum

Zestig jaar geleden, op 11 juni 1960, is Wim Kalb priester gewijd. Vele jaren was hij in Eindhoven actief als districtscatecheet en als pastor in Woensel-midden. Wim is een van de vaste voorgangers van de Geloofsgemeenschap Augustinus.

We wensen Wim proficiat met dit jubileum en nog vele gezonde jaren in ons midden.



Van het bestuur

Omdat we elkaar al lang niet gezien hebben, is er een digitaal overleg geweest van het bestuur en de pastores René Hornikx en Marleen Kremers om de stand van zaken te bespreken.

Van het Bisdom is een protocol ontvangen met betrekking tot het opstarten van vieringen, waarin overigens is aangegeven dat vieringen in een kapel van een verzorgingshuis voorlopig niet mogelijk zijn. Marleen heeft dat ook bevestigd.

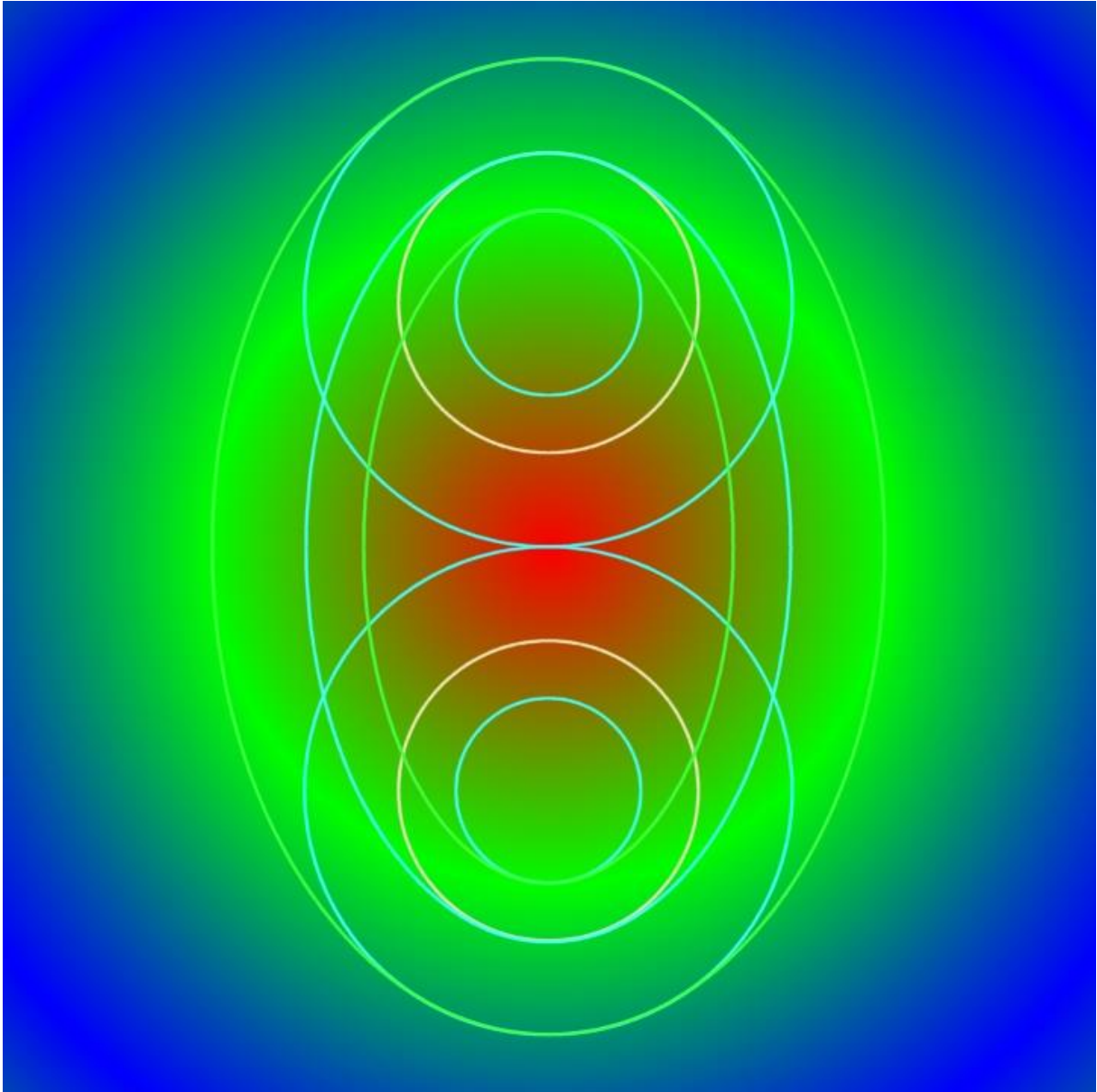
Overigens zijn de vieringen in de kerken aan veel restricties gebonden, momenteel voor 30 bezoekers. De kerkbezoekers moeten zich tevoren digitaal aanmelden en wachten op bericht of ze kunnen komen in de gewenste viering. Voor de viering zijn eveneens veel restricties: desinfectie ook van de zitplaats, niet zingen en afstand houden. Per 1 juli kunnen de bijeenkomsten uitgebreid tot 100 bezoekers.

In ons overleg is gesproken over eventuele alternatieve bijeenkomsten, maar uiteindelijk is we besloten om de huidige situatie aan te kijken en begin juli weer bij elkaar te komen om te bespreken wat dan de mogelijkheden zijn. We weten dan hoe de opstart van vieringen elders verloopt.

Wij zijn blij met onze extra *Kerk-Krant* iedere week. Het aantal abonnees is gestegen tot 182. Inmiddels ontvangen een tiental kerkbezoekers een uitgeprint exemplaar. De pastores zorgen voor de overweging, meldt René en er is voorlopig voldoende copy voor de wekelijkse krant hoewel de voorraad slinkt. We vragen onze lezers als ze copy hebben dat aan te leveren. Het is fijn als de krant ook gevuld wordt door onze eigen kerkbezoekers.

We hadden een prima digitaal overleg en het was fijn elkaar weer even gezien en gesproken te hebben.

Namens het bestuur Geloofsgemeenschap, Carla Piscaer, secretaris



Impressie van de Heilige Drie-eenheid: Vader, Zoon (elk 3 cirkels) en heilige Geest (3 ovalen)

Anita van der Kam

Wist u dat.....

Ons koorlid Pieter Briels niet alleen goed kan zingen en veel weet van koken maar ook prachtige schilderijen maakt. Hij heeft sinds kort een mooie nieuwe website waar u met zijn werk kunt kennismaken.

*Ga naar **<https://pieterbriels.com/>***